

Микита Супрунчук

СЛОВЕНСКИ ЈЕЗИЦИ У РАДОВИМА ПРЕДРАГА ПИПЕРА

Предраг Пипер – угледни слависта, познати стручњак за општу лингвистику српски језик, лексику и граматику словенских језика, активни културни радник и организатор науке. Његови су радови с правом познати у многим земљама.

То је човек велике лингвистичке и опште ерудиције, велике радне енергије, суверено влада и теоријом и језичком грађом што одлично имплементира у својим студијама.

Усредсредимо се на његове основне идеје о словенским језицима. Покушаћемо да покажемо њихов значај за проучавање структуре словенских језика, које је разлике и сличности констатовао, и како их види у савременом друштву.

Како је Предраг Пипер рекао у једном разговору с чувеним новинаром и уредником Милошем Јевтићем, љубав према језицима пробудила му се још у детињству. Преко мајке био му је близак словеначки, а од оца је чуо доста италијанских речи. У основној је учио руски, приватно немачки, а упознао се и са мађарским и русинским који су се користили у Сремској Каменици где је тада становала његова породица (Чудо језика, 308–309). Известан утицај на формирање славистичке средине имала је и чињеница да је тих година у славистику улазила његова сестра од тетке Мила Стојнић, касније универзитетски професор (1924–2003).

Овај рад, као и други из овог зборника, прво је био на округлом столу у Новом Саду, и то с разлогом: Нови Сад је значајно средиште српске културе, овде је П. Пипер учио пољски и енглески, овде матурирао и дипломирао. Овде је дошао као ђак, крчио свој пут у науку и отишао као угледни слависта, познати аутор и драгоцен ментор. Али никад не заборавља ову инспиративну средину и стално се враћа овдашњим институцијама, идејама, људима.

Први лингвистички рад, још студентски, био му је о руским и српским именицама које означавају вршиоца радње. Али то је била пролазна тема. Ускоро су на дневни ред дошле друге, оне праве.

Имамо у виду категорију простора и заменице као специфичну врсту речи.

Још је 1978. у зборнику *Прилози проучавању језика* штампана студија

(првобитно – магистарски рад) *Обележавање просторних односа предлошко-надежним конструкцијама у савременом руском и савременом српскохрватском књижевном језику.*

Тако је почело темељно истраживање, разрада теорије семантичких локализација. Когнитивна лингвистика се тада тек формирала (в. Chafe 1974; Miller 1979). Већ је постојала Бондаркова теорија функционално-семантичног поља (в. Бондарко 1971 и касније публикације). Пиперови радови су имали са њима заједничких тачака, али су у нечему и предњачили.

Као што знамо, дугогодишња истраживања ове теме резултирала су низом чланака као и књигом *Језик и простор*. Та књига је доживела два издања што потврђује да је тражена, да има интересовања за њу (Пипер 1997. и 2001).

Тако је аутор утврдио да „семантичка категорија простора, према теорији семантичких локализација, од посебног је значаја за моделирање просторно уобличених категорија са непросторним значењем, нпр. времена, припадања и других категорија, јер представља најразвијенији језички израз принципа језичке наткатегоријалне локализације. Чињеница да су у многим језицима предлошко-падежни, префиксални, придевски, прилошки и други системи за изражавање места и правца развијенији од оних за изражавање времена, узрока, циља, припадања, степеновања итд., као и чињеница да према подацима фреквенцијских речника у многим језицима речи са примарно просторним значењем чине знатан део најфреквентнијих речи, говорила би томе у прилог” (Пипер 2012, 245).

Или, касније, у прегледу *Сербские грамматики русского языка и проект сопоставительного синтаксиса русского и сербского языков*: „В системе временных значений, выражающихся именными группами, базовое противопоставление также сводится к внутренней или внешней локализации (так называемое прямое и относительное время, напр. *пришел вечером/ждал до вечера*, причем внешняя локализация осмыслиется как локализация переднего плана (предшествующее время) или заднего плана (последующее время). В сфере временных значений представлены и значения удаления (исходной точки), приближения (конечной точки) или линии движения, которые обнаруживаются в основе многих семантических противопоставлений (ср. пространственные значения в примерах *из парка, в парк, через парк* и временные значения в примерах *с самого начала лекции, до конца лекции, в течение лекции* и т.п.)...” (Пипер 2012, 457–458).

П. Пипер истражује најпре граматичка и лексичка средства изражавања идеје простора. Поред тога он улази и у шири проблем, проблем логички, филозофски, естетички, а то је метафора. И ту можемо видети колико је снажна, дубока и значајна теорија семантичких локализација. Она је довољно јака и универзална да објасни и метафору.

Ето како то функционише, рецимо, у домену политичке метафоре. Ако будемо размотрили изразе *странка центра, цене скачу, авангардне снаге, ускочити у кадровску вртешку, политичка сцена, успон и пад политичара*, у свим реченицама с овим изразима такође ћемо наћи објекат локализације и локализатор. Рецимо, *изборне резултате су надмашили резултати очекивања, избори су подбачили* итд.

Неколико радова су о појму границе и њеном присуству у словенским језицима: *Граматика границе* (Пипер 2012, 50–61) и *Српска славистика у светлу проблема научне периферије и граничних појава* (Пипер 2003, 251–262). Она се изражава разноврсним изразима, на пример, *одмаћи се од зида, радити од осам сати, заплакати од бола, бити бољи од других* и др. Поред разлика у ситуацији и формалном плану, заједничка им је идеја почетне тачке и идеја удаљавања од ње, тј. идеја аблативности.

Идеја границе је на својеврстан начин представљена и у неколико радова о градацији и ексцесивности. Она може бити лексичка (*оскудица, недовољан, сувишан, одвећ, излишно, преко мере*), творбена (*пребукирати, преобилно, ванредан*) или синтаксичка (*преко мере, изнад могућности, испод очекивања*) и др. (Пипер 2012, 193–194).

За ову последњу категорију (ексцесивности) утврђено је да нема „видљивије регуларности у изражавању ексцесивности у словенским језицима, због чега префиксални ексцесив припада области творбених структура, а не граматичких структура у ужем смислу. Префиксални ексцесив у чијем се саставу појављује префикс *пре-* постоји у свим словенским језицима, у систему придевских и прилошких изведеница (нпр. срп. *превисок, превисоко*), а ређе и глаголских и именичких изведеница (нпр. *преоптеретити, преоптерећеност*), али није у њима једнако развијен, на пример, знатно је развијенији у словеначком језику (уп. *preabstrakten, preangaziranost, prebanalen, prebedast, prebel, prebister, preblizu, prebridek, predobrota, prečloveški, pregostobeseden, prehitevati* и десетине других) него, на пример, у руском књижевном језику, где је релативно редак (нпр. *преувеличение* или *преуменьшение* и сл.) и где одговарајуће придевске и прилошке структуре чешће служе изражавању повећане или највеће интензивности (нпр. *премилий, премудрый, прехорошенький* и слични придеви) иако неке такве структуре могу изражавати или ексцесивност или повећану интензивност, односно елативност (нпр. *пребойкий, перевозносить, предостаточный* и слични случајеви) у зависности од контекста, говорне ситуације и комуникацијског циља с којим су употребљене” (Пипер 2012, 184).

Видимо дакле да је простор – један од прототипа и у језику и мишљењу, основа за структурисање многих семантичких категорија у словенским и другим језицима. А П. Пипер, ако не грешимо, можда сматра да је то основа чак свих других семантичких категорија. Али то је више било наше питање него закључак.

У теоријском раду о простору (Piper 2001, 52) долази се до сазнања значајних за поређење словенских језика, за боље разумевање туђих култура и превођења. Тако аутор каже да „Просторна или временска полазна тачка као појавни облик општијег аблативног значења корелира са, нпр. узрочним значењима, утолико пре ако је то подржано и начином изражавања, упор. *со злости – стола – с самогача*, док просторна или временска крајња тачка (појавни облици адлативног значења) корелира са резултативним значењима, упор. *войти в дом, прийти в субботу и впасть в уныние*” (исто).

П. Пипер пореди изражавање времена у руском и српскохрватском и налази да су и ту могуће различите варијанте, односно и сличност и дивергенција. Сличност се испољава у истим конструкцијама и предлозима (напр., *пребацити на суботу – перенести на субботу*). Дивергенција, пак, на пример у конструкцијама за обележавање година: *в 2016 году* према *2016. године* и реченицама где конкуришу глаголи *esse* и *habere*, односно *имати* и *бити*. На пример, *у меня есть сестра и брат* према *Имам сестру и брата*.

Као што се сећамо, први чланак П. Пипера је био о предлошко-падежним конструкцијама, а објављен је 1977. Већ наредне године штампана је још једна важна студија – сада из друге поменуте области – о заменицама, првенствено у руском, пољском и српскохрватском. Том темом научник се истрајно и плодно бавио готово три деценије.

Заменице су биле у жижи пажње и у докторској дисертацији, али и у потоњем раду; в. најпре књиге *Заменички прилози (граматички статус и семантички типови)* (1983) и *Заменички прилози у српскохрватском, руском и пољском језику* (1988). Пипер је први пут у лингвистици дао комплексну анализу заменица у ширем смислу, показао како се формирала ова класа и како се попуњава и данас. „Заменице су у извесном смислу лексичко оваплоћење семантичког скелета одређеног језика, а моделирање заменичког подсистема као једног семантичког подсистема, у оној мери у којој је адекватно, може се претпоставити, баца доста светла на семантичку структуру датог језика, односно на основне принципе на којима су у њему организовани семантички односи”, – запажа аутор (Пипер 2012, 282). И ову теоријску претпоставку Пипер доказује у оквиру неколико подсистема заменица. Посебно је значајно (макар за мене и за моје студенте српског језика због своје компликованости, различитости и нејасноће) објашњење употребе речи *себя*, *по-своему*, *друг другу*, *један другог*, *другачији*, *друкчији* у руском и српском језику (в. чланак „О заменицама с рефлексивним значењем” (Пипер 2012, 207–218). Ове заменице су веома сличне и изазивају доста грешака. Исто тако значајне за праксу и анализа група *сав*, *сви*, *читав*, *цео*, *пун*, односно *весь*, *все*, *целый*, *полностью* у руском (Пипер 2012, 308–311).

У славистици се доста пажње посвећује употреби негације, чак постоји термин „Конструкция типа *негде спати*“. У речнику *Одсека за теоријску и примењену лингвистику* као извор наводи се студија (Апресјан, Иомдин) из 1989. године. Међутим, о томе је већ било говора 1987. у чланку „О семантичком систему заменица у српскохрватском језику у поређењу са руским“ (Пипер 2012 с. 279–322). Тамо су размотрени семантички и функционални еквиваленти у руском, пољском и српском за руске одричне заменице: *нечега, некуда, неоткуда, некогда, незачем*. Утврђено је да се њихова специфика крије у том што означавају имплицитно целу реченицу: *негде – нема где, некога – не постоји такав човек, особа*.

У истраживањима референцијалности проширује се познати систем показних заменица (*овај, тај, онај*) на још један члан. Упореди:

Рекла је да га је видела у овом филму.

Рекла је да га је видела у том филму.

Рекла је да га је видела у оном филму.

Рекла је да га је видела у том и том филму. (Пипер 2014, 217)

Последњи пример не можемо заменити неким од претходних. Његова се специфичност огледа у броју ситуација, наиме, поред примарне, која је у првом плану, алудира се на још једну, као позадину. Слични примери су *толико и толико, тај и тај* и тако даље. Рецимо, из Вука Караџића (Пипер 2014, 219):

(28) [...] преда мном заповеди кнезу Васи Поповићу [...] да пошаље солдатима толико и толико (сад се не опомињем [присећам] колико) [х]иљада ока пшенице. (КАРАЏИЋ, 1969: 162).

Интересантно је да у више словенских језика понављање речи *тај и тај* или *такав и такав* замењује инвективу, псовку, напр.:

срп.: *Грубо му је рекао: „Слушај, ти такав и такав, сместа одлази.“*

слк.: *Drsne mi povedal: Počúvaj, ty taký a taký, ihneď odíď!*

слн.: *Grobo tu je rekel: Poslušaj ti, tak in tak, takoj odidi.*

укр.: *Він йому грубо сказав: „Слухай ти, такий і такий, іди звідси“* (Пипер 2014, 224).

Видимо да речи попут *тај и тај*, поред упућивачке, имају специфичне функције (референцијалности, вређања идр.) у словенским језицима.

Ипак, и поред свих наведених и других обележја, на основу Пиперових студија можемо закључити да између наших језика има далеко више заједничког него различитог, нарочито у систему граматичких категорија и врста речи.

А за све наредне генерације лингвиста које се баве заменицама и шире дејксом и анафаром, те књиге и студије су незаобилазно штиво.

За слависте-лексикологе биће интересантни чланци о паронимији и паронوماзији, напр. „Систем категоријалних појмова конфронтативне лексикологије” (Пипер 2012, 67–78 и др.). Ту је, поред других важних запажања, утврђено да паронимичност има прелазну (градуелну) појаву, па се може одредити степен паронимичности: I – подударност коренске морфеме, II (виши) степен: I + припадност истој врсти речи, III степен: II степен + подударност у префиксалном делу, IV степен: III + подударност у месту (и квалитету) акцента итд. (Пипер 2012, 70)

Кад читам расправе овог аутора, увек се дивим колико је добро обавештен, колико језика познаје и коликим примерима то потврђује.

Највише пажње је наравно посветио руском језику. Задужио је и Русију, и Србију својим вишегодишњим радом са колегама на школским уџбеницима, а такође и на граматици руског језика, која се користи и на српским факултетима.

Имам у виду уџбенике и комплете *Давайте дружитъ*, *Орбита* и *Руски језик за стручне школе* које су саставили проф. П. Пипер и колеге. Популаран је и његов приручник *Граматика руског језика*. Имао је неколико издања у издању *Завета*. Веома је прецизан, исцрпан, а има и важну особину која га издваја из низа сличних. Ево на шта мислим.

Као што смо видели у теоријским публикацијама, радови проф. Пипера су драгоцени зато што можемо наћи одговоре на оба темељна питања учесника дијалога. Ако смо у улози говорника занима нас начин како да кажемо нешто, како да уобличимо своје мисли. Кад смо у улози слушаоца, тражимо одговор на друго питање „Шта значи онакав или онакав облик?” У расправи „О поређењу граматичких структура руског и српскохрватског језика на функционалној основи” забележено је да „једна од карактеристичних црта савремене лингвистике и лингвистичке славистике је све уочљивија удаљеност између теоријске лингвистике и дескриптивне лингвистике, односно између граматичке теорије и граматичких описа, укључујући и оне које пишу најкомпетентнији ауторски колективи при академијама наука и универзитетима. Друкције речено, теоријско-методолошки оквири у које се смештају савремени граматички описи словенских језика мењају се спорије од граматичке теорије посматране изван њене дескриптивне примене. Све већа разноврсност граматичких теоријско-методолошких модела, већи степен њихове међусобне удаљености и разлике у разрађености релевантних аспеката тих модела, у степену њихове проверености на емпијском материјалу и др. ставља дескриптивну и нормативну лингвистику пред све веће тешкоће у избору модела граматичког описа” (Пипер 2012, 63). У својим радовима П. Пипер труди се да избегне ове мане.

Исто тако и у *Граматици руског језика* користе се оба прилаза. Дакле, поред важног али мање-више заступљеног пописа категорија и облика, налазимо

објашњења како представити на руском семантичке категорије и ситуације, напр.: изражавање лица, изражавање припадања, друштва, модалних значења, времена, узрока, поређења и др.

Русистима је добро познат и приручник *Техника превођења* (1990) који је написао с колегиницом Марином Петковић. Има ту и теорије, али најдрагоценији је својим практичним делом, вежбама и задацима. Повремено га користим и ја у настави за студенте србистике.

А кад смо код превођења, наравно треба споменути и преводиланку читанку, где су прикупљени одлични чланци о преводима из руске књижевности чувених домаћих преводилаца, критичара, филолога Ирене Грицкат, Лава Захарова, Радмила Маројевића, Петра Митропана, Кирила Тарановског и др.

Словеначки језик је више пута анализиран у чланцима, а из професоровог пера је такође поглавље о синтакси у приручнику *Јужнословенски језици : граматичке структуре и функције* (2009).

Пољски језик је често заступљен у анализи, и сећамо се да је то био један од централних језика у књизи о заменицама 1988. године где је дат и упоредни преглед синтаксе пољског и српског језика. Та књига је штампана и код нас на белоруском језику (Пипер 2004).

У студијама П. Пипера налазимо и примере из бугарског, горњолужичкосрпског, чешког, украјинског и словачког језика. Чак и из мог матерњег белоруског што је веома ретко у међународним публикацијама. Тако је П. Пипер користио белоруску грађу у студијама о дијалозима којима се започиње разговор (део међународног пројекта о комуникативном понашању словенских народа). Грађа готово из свих словенских језика заступљена је у рефератима на Међународним конгресима слависта: о ексцесивности, ексцептивности и референцијалности (в. Пипер 2014).

У посебном издању дат је иновативан оглед српске морфосинтаксе у поређењу с македонском (Рипер 1997). Ту је спојио и традиционалну граматику, то јест попис облика, и функционални приступ, сажету али јасну анализу семантике.

Наравно, велики посао је урадио проф. Пипер за проучавање српских асоцијација. Упознавао је српску јавност са том методом и ширио искуство најпре руске традиције асоцијативних истраживања. А речници које је припремио са колегиницама Р. Драгићевић и М. Стефановић драгоцен су извор и за домаће, и за стране слависте. Слободан сам да кажем не само за лингвисте, него и за друге струке: за психологе, социологе, маркетингологе и друге друштвене професије.

Увод у славистику (1991. и касније) незаобилазна је студија, темељна књига за слависте свих струка. Иначе, има мало приручника за овај курс. То је комплексна књига, која садржи информације и о етнографији, и о историји, и о друштвеним приликама Словена.

Хтео бих скренути пажњу на још једну преокупацију П. Пипера. Мање је интересантна за ширу јавност, али веома важна за сваког, ко се озбиљније бави славистиком и русистиком. Као код древног летописца, пажљиво су бележене славистичке публикације у четири књиге драгоцених славистичких библиографија. И та издања веома помажу српским и страним славистима у раду, почетак су сваког истраживања. Заиста је био у праву Дмитриј Лихачов, кад је истакао: „Библиографија је изванредна област активности: васпитава апсолутну прецизност, ерудицију и темељност у свим смислима. Без ње не могу да се развијају не само наука о књижевности, наука о уметности, лингвистика, историја, али и било која друга наука. То је тло/земљиште на којем ниче савремена култура”.

У оквиру баштињења наше традиције, широкој јавности је враћено име Платона Кулаковског (1848–1913). Био је први професор страног словенског језика на Великој школи у Београду. Тај језик је био руски. Написао је прву монографију о Вуку Караџићу и прву монографију о Славенској школи у Сремским Карловцима и много штошта друго. А тренутно је П. Пипер ментор једне докторске дисертације о том истакнутом човеку.

Проучавајући историју славистике, П. Пипер је дао и преглед рада Славенске школе у Сремским Карловцима, пронашао заборављена предавања великана славистике Ватрослава Јагића и представио их јавности. А колико је написао приказа и пригодних чланака о културним радницима и институцијама? Заиста, има их велики број.

Од свих лингвистичких грана највише пажње, спреме, ерудиције захтева вероватно етимологија – једна фасцинантна дисциплина. Нажалост, П. Пипер није се много бавио пореклом речи, али у том чланку обратио се нашим почецима, утемељивачима српске власти и културе – лози Немањића. И открио је порекло тог презимена. Наиме изнео је доста вероватну верзију да је то презиме изведено од једног сиријског војводе (детаљније в. Пипер 2014, 20–26).

Велику заслугу П. Пипера видим и у томе што се није крио у језичким апстракцијама, у кули од слоноваче, нити само у предавању језика. Гледао је и на улогу језика у друштву, и на само друштво. Размотрио је претње које угрожавају наше језике у доба глобализације (в., нпр., „О језичкој страни глобализације у словенским земљама”, „Дезинтеграција државе и дезинтеграција језика”, па и читав зборник *Српски језик између великих и малих језика*). Глобализација има доста предности и добрих особина, али значи и наметање вредности велесиља, моћних суседа свима. „Главни проблем савремене Русије, која клизи путем дезинтеграције, тренутно мало успорене, јесте одсуство јасног и здравог система вредности у који би већина људина у тој земљи поверовали и који би их држао на окупу” (Пипер 2003, 122). Као што је тачно приметио Божидар Кнежевић „зрелом човечанству не требају моћне државе, него слободни народи”.

П. Пипер је више пута бранио и ћирилицу, и славистику, и руско-српске везе, и углед српске лингвистике и друге научне вредности, дела и институције. Крчио је путеве и теоријској лингвистици, и примени њених плодова у предавању и превођењу. Неуморно ради на зближавању словенских народа. Са истим прегнућем и ми морамо да наставимо научни рад и просветни рад у име славистике.

Литература

Апресјан Ю. Д., Иомдин Л. Л., Конструкции типа *негде спать*: синтаксис, семантика, лексикография // *Семиотика и информатика* вып. 29 (1989) : 34–92.

Бондарко, А. В. *Грамматическая категория и контекст*. – Л. : Наука, 1971.

О преводима из руске књижевности: преводилачка читанка: (избор, типологија и библиографија критичких текстова) / [приредио П. Пипер]. – Нови Сад : Институт за стране језике и књижевности, 1985.

Пипер, П. Обележавање просторних односа предлошко-падежним конструкцијама у савременом руском и савременом српскохрватском књижевном језику // *Прилози проучавању језика* 13/14 (1977–1978) : 1–51.

Piper P. *Zamenički prilozi : (gramatički status i semantički tipovi)*. – Novi Sad : Institut za strane jezike i književnosti, 1983 [i. e. 1984].

Пипер, П. *Заменички прилози у српскохрватском, руском и пољском језику: (семантичка студија)*. – Београд : Институт за српскохрватски језик ; Библиотека Јужнословенског филолога, 1988.

Пипер, П. *Техника превођења : приручник за руски језик* / Предраг Пипер и Марина Петковић. – Београд : Завод за издавање уџбеника, 1990.

Пипер, П. *Увод у славистику 1*. – 1. изд. – Београд : Филолошки факултет Универзитета, 1991, 1995, 1998, 2008.

Пипер, П. Параномазија као предмет лингвистике и реторике : на примерима српских и руских књижевних и новинских текстова // *Научни састанак слависта у Вукове дане*. – 23, 2 (1995) : 41–51.

Пипер, П. *Оглед српске морфосинтаксе : (у поређењу са македонском)*. – Сеул : Ханкук универзитет за стране студије, 1997.

Piper, P. *Jezik i prostor*. Zemun : Biblioteka XX vek ; Beograd: Ćigoja štampa, 1997/2001.

Пипер, П. *Српски између великих и малих језика*. – Београд : Београдска књига, 2003.

Пипер, П. Спроба синтаксичнай тыпалогіі польскай і сербскай моў // *Паланістыка 2002/2003*. – Мінск (2004) : 59–75.

Пипер, П. *Јужнословенски језици : граматичке структуре и функције* / у ред. П. Пипера. – Београд : Београдска књига, 2009.

Пипер, П. *Лингвистичка русистика: студије и чланци*. – Београд: Филолошки факултет, 2012.

Пипер, П. *Граматика руског језика у поређењу са српском*. – 3. изд. – Београд: Завет, 2012.

Пипер, П. *Лингвистичка славистика: студије и чланци*. – Београд: Славистичко друштво Србије, 2014.

Чудо језика : разговори са лингвистима / [разговор водио] М. Јевтић. Београд: Службени гласник, 2010.

Chafe, W. Language and Consciousness // *Language* vol. 50 (1974) : 111–133.

Miller, G.A. Images and models, similes and metaphors // A. Ortony ed. *Metaphor and thought*. – Cambr.: Cambr. UP, 1979 : 202–250.

Едиција

Златна књига Библиотеке Матице српске

Књига 1

Главни и одговорни уредник

Селимир Радуловић

Уредник

Драгана Д. Јовановић

ЛИНГВИСТИКА И СЛАВИСТИКА У ДЕЛУ ПРЕДРАГА ПИПЕРА

зборник радова

Нови Сад 2016

Лингвистика и славистика у делу Предрага Пипера
зборник радова

Издавач

Библиотека Матице српске
Нови Сад

За издавача

Селимир Радуловић

Корице и прелом

Атила Капитањ

Лектура и коректура

Меланија Блашковић

Штампа

Сајнос
Нови Сад

ISBN 978-86-80061-52-8

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

81:929 Piper P. (082)

ЛИНГВИСТИКА и славистика у делу Предрага Пипера : зборник радова / [уредник Драгана Д. Јовановић] - Нови Сад : Библиотека Матице српске, 2016 (Нови Сад : Сајнос). - 191 стр. : фотогр. ; 22 cm

Стр. 7-9: Књига и свет / Селимир Радуловић. - Стр. 11-13: Златна књига академика Пипера / Миро Вуксановић. - Библиографија уз сваки рад.

ISBN 978-86-80061-52-8

а) Пипер, Предраг (1950-) - Зборници

COBISS.SR-ID 312435463

Лингвистика и славистика у делу Предрага Пипера

зборник радова

Златна књига БМС * 2016

